

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

CUM SĂ SECER DACĂ PLOUĂ ?!

Desen de Eugen Taru

ur z i c a

ANUL XI—Nr. 12 • 30 Iunie 1959 • 16 PAGINI—150 L.E.

O ISTORIE CU CAȘCAVAL, TERMOMETRE, CĂCIULI ȘI... PREȚ DE COST!

de VICTOR PIȚIGOI

Nimic nu unește familia laolaltă, cum o unește cașcavalul „Timiș”. Când aduce mama cașcaval din piață și-l pune pe masă, ne adunăm toți membrii familiei strâns uniți în jurul cașcavalului și, apropiindu-ne pe rând de acest apetisant produs alimentar, începem munca migăloasă și grea de dezlipire a cașcavalului de ambalajul pe care s-a încheiat cu o desăvârșire pe care chiar și cel mai perfect izolirband ar putea-o învidia.

În legătură cu aceasta, trebuie să amintim aici că mintea omenească a născocit de-a lungul veacurilor nenumărate cleiuri demne de respect, cu care se poate lipi hîrtie, sticlă, cauciuc, porțelan, abanos, metal, fildes, piele, smaragd, plexiglas, în sfîrșit tot ce-ți trece și chiar ce nu-ți trece prin minte. Dar nimic nu se lipește așa desăvîrșit cum se lipește cașcavalul „Timiș” de ambalajul său. Parcă n-ar fi lipit, parcă ar fi nituit sau înșurubat pe cașcaval, parcă ambalajul s-a născut odata cu cașcavalul, frate geamăn și inseparabil!

În fond, e o hîrtie subțire, de culoarea cașcavalului, așa că la prima vedere nici n-o deosebești. Dar o deosebești la primul gust, pentru că e amăruie. Mama, ca s-o dezlipsească, stropește cașcavalul cu apă caldă. Hîrtia se înmoaie, dar gustul amărui se simte în cașcaval. De aceea, metoda aceasta a fost părăsită în familia noastră. Frate-meu are o metodă mai tehnică. El nu dezlipsește hîrtia. O bărbierește. Cașcavalul, bărbierit cu mașina de ras, se degolește încetul cu încetul. Dar nu se degolește de tot. Rămîn ici-colo insule destul de mari. Atunci, dă perdaf. Insulele mari dispar și rămîn insule mici. Arhipelaguri.

Aici, mașina de bărbierit devine neputincioasă. Atunci, vine la rînd soră-mea, cu penseta pentru sprîncene. Pensează arhipelagurile. Insulițele dispar și rămîne cașcavalul gol, mutilat, și, în plus, ciupit de vărsat. În locul arhipelagurilor, are mici adîncituri. Și în fiecare adîncitură, are cîte un firicel mic-mititel de hîrtie. Aici a devenit și penseta neputincioasă. Iarăși îl ia mama în primire. Acum, cașcavalul, proaspăt ras, pensat și ciupit de vărsat, poate fi curățat cu cuțitul, ca un măr, sau ca un cartof de primăvară.

— Stai! — va zice în această clipă cititorul neavertizat. — Degeaba dai vina pe cașcaval. El, săracul, nu-i vinovat dacă pînă în prezent nu s-a descoperit ambalajul ideal, de care să nu se lipească.

— Stai! — voi zice la rîndul meu cititorului. — Nu te grăbi, că n-ai dreptate. Ambalajul ideal s-a descoperit și a fost folosit ani de zile, cînd cașcavalul „Timiș” era învelit în celofan sau staniol. Dar, într-o zi, careva de la fabrică a vrut să reducă prețul de cost. Și, pentru că prețul de cost al cașcavalului propriu-zis se reduce greu, a redus prețul de cost al ambalajului.

— Mă rog! — va zice cititorul — aceasta este o problemă minoră, specifică numai în cazul cașcavalului...

— Pardon — zic — aceasta este o problemă specifică în cazul celor care nu vor să-și bată capul și să reducă prețul de cost fără să strice marfa. Închipuiește-ți ce iese dacă, în loc de cașcaval, ai în ambalaj, să zicem, termometre.

— Cum, termometre?

— Așa cum a făcut, mai de mult, o fa-

brică. În loc să așeze fiecare termometru în cutia lui, a redus prețul de cost al ambalajului și le-a pus pe toate într-o cutie mare, cît o oală de sarmale. S-au făcut, pînă la destinație, tocana. Tocana de termometre, cu sos de mercur. Tocana a fost trimisă retur și, de atunci, nimeni n-a mai văzut termometre ambalate în oale.

— Pînă nu te lovești cu capul de pragul de sus, nu-l vezi pe cel de jos.

— Asta așa e. Numai că dacă te lovești prea des, ori spargi capul, ori spargi pragul.

Într-un rînd, tare s-a lovit însă de pragul de sus o cooperativă, care a încercat să reducă prețul de cost al căciulilor, observînd că o căciulă mai mică consumă materie primă mai puțină decît una mai mare. Și poate vă mai aduceți și dv. aminte cum acum un an sau doi piața fusese inundată de o cantitate respectabilă de căciuli pentru uzul pigmeilor. Numai că pigmeii din București nu s-au înghesuit la acest produs destinat lor, așa că, după ce au stat un an și ceva prin galantare, căciulile pitice au fost vîndute la magazinele de solduri.

P.S. Am descoperit totuși o metodă pentru dezambalarea perfectă a cașcavalului „Timiș”. Cînd iau un kilogram de cașcaval intru cu el alături la „Igiena” și frizerul meu, Petrică, mi-l rade ca în palmă pentru că, oricum, briciul rade mai bine decît lama. O singură greutate întîmpin în această operație. Nu pot să-l dezvăț pe Petrică sa nu mai întreb, după ce îmi rade cașcavalul: „Doriți și o fricție?”

Desen de V. Vasiliu

Ce vede o ghicitoare în cărțile ei...

Desen de A. Paven

— Am fost avansată: în evidența inovațiilor...

BUNĂVOINȚĂ

*Eu de la început vă spun deschis:
Spectacolul brigăzii mi-a plăcut...
E combativ și are-un scop precis:
Să curme răul de la început.*

*Am râs nespun la scena cu batista,
Ce-i drept e drept, m-am tăvălit de râs
Cînd just ați criticat telefonista...
Ea n-a schițat un zîmbet, n-a zis pîs.*

*Sau în cupletul cel cu aminatul
Cînd apărea în scenă, ca Tindală,
Călare pe-o stampilă, birocratul...
A fost un râs cu hohote în sală.*

*Ați dat dovadă de talent matur
Și-n text și-n prezentare-n toate cele...
Dar trebuie să vă spun fără-nconjur:
Aveți și lucruri foarte ușurele.*

*Acum nu că aș fi director eu,
Dar prea mi-o spuneți chiar de la obraz,
Cum că mă enervez instantaneu...
Și apoi n-are, frate, nici un haz.*

*Sau un alt număr fără pic de gust
E scheciul cel cu inginerul șef:
El e-n conducere și nu e just
Să spui că vine la birou cu chef.*

*Pe lîngă că și hazul le lipsește
Sînt slabe și, analizînd, eu m-am
Gîndit să vă ajut tovarășește:
E cazul să le scoateți din program.*

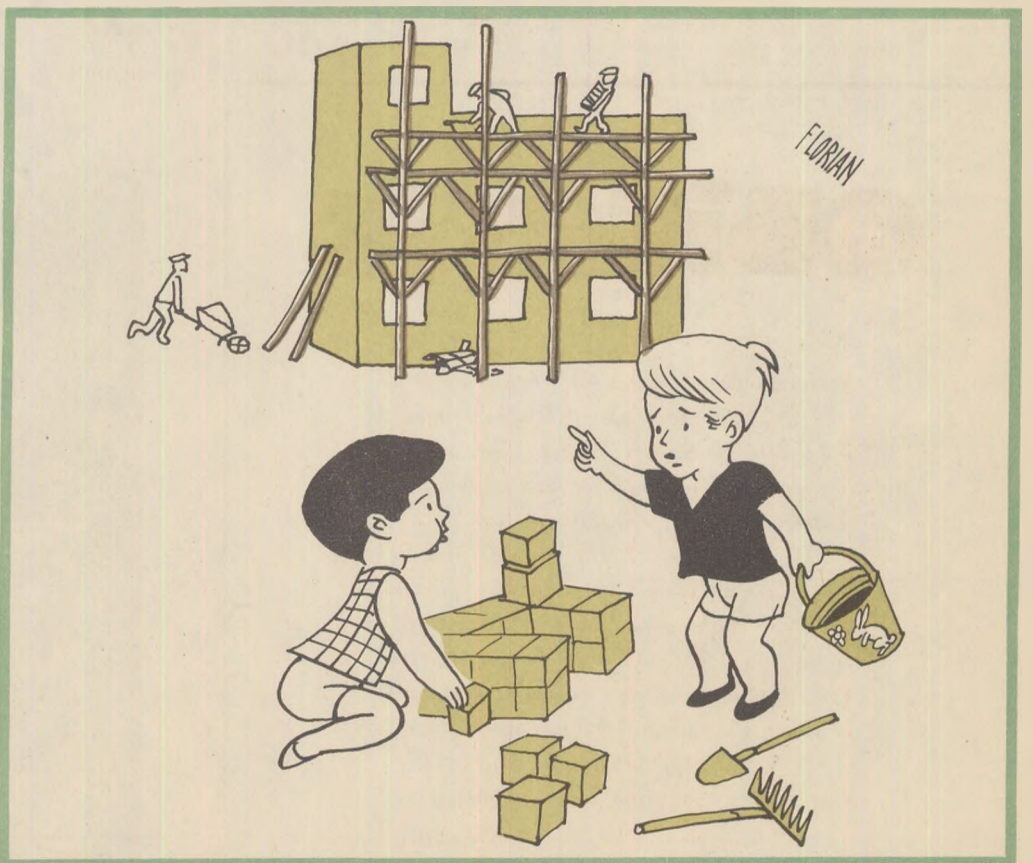
*Băgați în loc vre-o lipsă, vre-un nărav,
Găsiți voi altceva, căci aveți dar...
De pildă, socotesc c-ar fi grozav
Să-l criticați, mai bine, pe portar.*

ION RUȘ

Desen de Adrian Lucaei

— Iar stă batoza, tovarășe mecanic.
Ce ai făcut toată iarna?
— Jur că nu m-am atins de ea!

— Hal mai repede, că termină ceilalți înaintea noastră!

Desen de C. Florian

REGULAMENT DE DEZORDINE INTERIOARĂ

VALABIL PENTRU DIRECTORUL S.M.T. ROȘEI,
REG. BUCUREȘTI

Art. 1. — Directorul S.M.T. Roșei se numește Ticulescu Ion.

Art. 2. — Directorul, când vrea, poate să se însoare.

Art. 3. — Directorul, când se însoară, poate să facă nuntă.

Art. 4. — Directorul, când face nuntă, poate să aducă orice cantități de vin din regiunile viticole, cu mașinile stațiunii.

Art. 5. — După nuntă, urmează câteva luni de miere, în care directorul nu are voie să-și plimbe soția pe jos. Directorul este obligat să-și plimbe soția zilnic, prin regiune, cu camionul stațiunii.

Art. 6. — Întrucât soția directorului nu are tonajul prevăzut pentru camion, rezultă o economie la uzajul cauciucurilor, pentru care directorul e obligat să răsplătească

soferul cu o primă de peste 11 000 (unsprezece mii) lei.

Art. 7. — De unde se înțelege că, plimbându-se zilnic cu camionul, soția directorului a realizat pentru stațiune un beneficiu.

Art. 8. Directorul nu are voie să tolereze nereguli în gestiunea stațiunii.

Art. 9. — În caz că se observă asemenea nereguli, directorul nu le va tolera. Le va... mușamaliza, așa ca să nu se mai observe (vezi dispariția citorva pluguri și cultivaloare).

Art. 10. — Prezentul regulament funcționează mai de mult, așa că el nu intră în vigoare la data publicării lui. La data publicării lui, sperăm să... iasă din vigoare.

Pfg.

Unele unități comerciale nu sînt aprovizionate mulțumitor în ceea ce privește varietatea sortimentelor.

SORTIMENTE „VARIATE”

- Mereu aceleași! N-aveți ceva mai nou?
- Mai nou? Cum să nu? Uitați astea; ne-au sosit azi-dimineață...

Desen de Fred Ghenădescu

OBIECTIE

Citeam în parc o carte, iar lingă mine unul îmi pipăie și-ncepe să-mi laude costumul:

- Ia uite ce carouri perfect executate
- Și-n ce culori se joacă, ce ape minunate,
- Ce țesătură bună, durabilă și fină,
- Urzită parcă numai din raze de lumină!
- Așa o eleganță mai rar s-o vezi purtată,
- Superbă-i stofa asta, desigur, importată...
- Ba nu, e fabricată acum la noi în țară.
- Am vrut să mai continui c-o am de astă vară,
- Că poate s-o găsească oriunde-așa de bună.
- Da, e drăguță, totuși așa ca-nfățișare
- N-ar fi stricat să aibă caroul și mai mare!

L. TODERICI

PICTORUL SUPRAREALIST

— Oare așa arăt eu?!?...

Desen de D. Negrea

„U r z i c a”

Uniformele pentru mecanici și fochiști de locomotive — livrate de D. A.T.M. regionala București, depoului C.F.R. locomotive din Galați — sînt toate de aceeași mărime.

— De ce sînt toate la fel?
— Păi sînt „uniforme”!...

NOILE AVENTURI ALE LUI SHERLOCK HOLMES

Rezumatul capitolelor precedente: marele detectiv îi prinde pe toți.

Marele maestru se urca tocmai în tramvai când deodată simți o mână strecurându-i-se în buzunarul său drept. Fără să-și piardă sîngele rece, el lăsă mîna asasină să înainteze în buzunarul lui, apoi, brusc, folosind mîna lui stîngă o înhăță și o strînse: era mîna lui dreaptă!

Fericit că a izbutit încă o dată să dejoace planurile dușmanilor

săi, marele detectiv intră într-o farmacie să-și cumpere zece cutii de Glutacid. Apoi, privindu-și mîna stîngă cu care-și prinsese mîna dreaptă, rosti trist:

— Dragă Holmes, cred că e timpul să faci un abonament la Geriatrie!

— Nu! se auzi în spatele lui vocea lui Harry Taxon. Cred că e timpul să plecăm la Rîureni, în

raionul Rm. Vilcea. La magazinul coloniei Uzinei de sodă, cooperativa din Rîureni a angajat un gestoriar și un vînzător, Ilina Dumitru și Catea Ilie, care-l taie pe Arsene Lupin! Sting!

— De ce, făcu Holmes, e acolo vreun foc?

— Unde sînt ăștia doi, e ca și cum ar fi un foc! Nu rămîne nimic!

— Să mergem! făcu Holmes, pornind spre gară cu tramvaiul 13, ca să arate că el nu e superstițios.

Cu mița-n sac

Doi bicicliști care porniseră de la magazinul coloniei Uzinei de sodă goneau cu media orară de 40 km, pe drumul de țară. La spatele fiecărei biciclete era legat un sac. Bezna adîncă, norii negri și vîntul puternic nu le împiedicau goana. Ploaia plutea în aer.

— Ne prinde, nea Dumitre! făcu unul dintre bicicliști.

— Pușchea pe limbă! făcu celălalt.

— Nu, nea Dumitre, spuneam că ne prinde ploaia!

— Păi, ploaia poate să ne prindă, că ea nu cunoaște Codul Penal!

Se auzi un tunet puternic.

— Nea Dumitre, tună după noi?

— Fii serios, Ilie, și mai taci din gură, că te trăsnesc!

Tocmai cînd să dea în șosea, două umbre apărură în fața lor, o lumină puternică îi orbi pe cei

doi bicicliști și două voci, un bas și un tenor, strigară:

— Stați și mîinile sus!

Cei doi bicicliști ridicară mîinile de pe ghidoane și se prăvăliră la pămînt. Ceilalți doi, care nu se prăvăliră, erau Sherlock Holmes și Harry Taxon.

— Voi sînteți, strigă Holmes, gestoriarul Ilina Dumitru și vînză-

torul Catea Ilie de la magazinul coloniei Uzinei de sodă?

— Noi! răspunseră cei doi.

— Ce aveți în saci?

— Mălai! răspunseră cei doi.

— Mălai? Ce spui, Taxon? făcu

Holmes, au mălai?

— Nu știu, maestre! făcu tînărul începător, încurcat.

— N-au mălai, Harry! spuse Holmes. Au ciment! Deschide sacii, Harry!

Taxon se execută. În saci era ciment.

— Și acest ciment l-au furat din magazia șantierului! tună Holmes.

— Ai văzut? șopti unul din cei doi hoți tremurînd, ăsta tuna! Acuma ne-a trăsnit!

Holmes se apropie de ei.

— A început ploaia, domnilor! Trebuie să vă pun la adăpost!

Unul din ei întrebă:

— Și o să stăm la adăpost pînă o să treacă ploaia?

— Nu! făcu Holmes, o să stați la adăpost pînă o să vă treacă pofta!

În drum spre casă, Taxon, uluit de măiestria și perspicacitatea celebrului detectiv, îl întrebă:

— Maestre, cum ați reușit să dezlegați misterul? De unde ați știut că ei sînt cei doi bicicliști? De unde ați știut că în saci nu era mălai, că era ciment și că era furat?

Holmes zîmbi.

— Chestie de deducție, Harry! Logică!

— Și cum ați dedus, maestre?

— Din scrisoarea pe care corespondentul a trimis-o „Urzicii“! Acolo scria totul! Am citit scrisoarea, apoi am dedus!

Și marele detectiv înghiți cinci pastile de Glutacid în timp ce ajutorul său îl privea în extaz.

Ssst!! Va urma...

S. R.

pe malul Dunării

Desene de A. Poch

Tov. Enache Ion, de la cazangeria depoului de locomotive C.F.R. din Galați, da lucru de proastă calitate, refuză să-și revizuiască lucrarea și e bălăuș.

DEPOUL C.F.R. GALAȚI

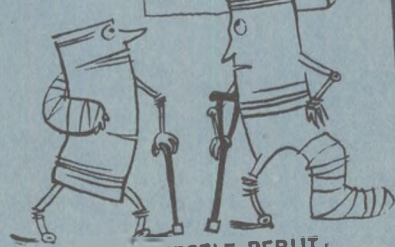
Angajăm URGENT CONTROLOR DE CALITATE SOLID SA' AIBA PESTE 80K_g

FĂRĂ CUVINTE

La secția turnătorie a uzinei „Progresul” din Brăila a fost elaborat un plan de măsuri pentru reducerea rebuturilor, cuprinzînd 13 puncte, din care n-au fost realizate decît două. (Răspunzător ing. Mihailache Tuluș).

PLAN DE MĂSURI PENTRU REDUCEREA REBUTURILOR

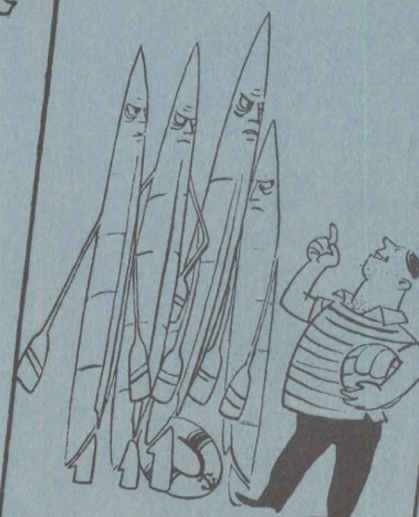
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13

ÎNTRU PIESELE REBUT:

— Ghinioanele noastre
— Că au întocmit un plan în 13 puncte?
— Nu, că n-au îndeplinit cele 13 puncte!

Răspunzabilul colectivului sportiv al șantierului natal „1 Mai” din Brăila, tov. Francisc Kovaci, nu se ocupă decît de fotbal, deși în magazie există schifuri care stau nefolosite de un an de zile.

SCHIFURILE:— Cînd o să ne scoateți de aici?

— Cînd o să învățați să jucați fotbal!

— Nu pricep... E o dramă, nu-i comedie! Ce te face pe d-ta să rîzi?
— Coama d-talei sînt gîdilosi!...

NEGRUL DE ALB INFRUL DE ALB

„Sportul popular“ de luni 18 mai a.c. ne informează că la concursul „Pronosport“ nr. 20 „au fost depuse aproximativ 550 674 variante.“

Mă întreb care ar putea să fie numărul precis al variantelor depuse? Poate cinci sute și ceva de mii!...

Din poezia „Grîul“, de Florența Albu, cităm o strofă apărută în nr. 20 al „Gazetei literare“:

*Fiecare dimineată e altfel, e nouă,
Cu fiecare dimineată se mai înalță un pic
Și într-o zi are să-i dea spicul
Și are să rămînă în cîmp greu de gînduri“.*

Și noi care credeam că grîul nu numai că nu rămîne în cîmp, ci se strînge pînă la ultimul fir! Noroc că așa ceva se întîmplă numai

în poezia „Grea de gînduri“ a poetei Florența Albu.

În „Tribuna“ din 16 mai, Leonida Neamțu semnează poezia „Ne cheamă tinerețea“ din care cităm:

*„Cu ancore de-argint înălțate-n patru vînturi
Ne cheamă tinerețea spre stelele-i polare...“*

Ancorele poetului Neamțu se înalță în văzduh ca zmeele, în loc să se înfigă în nisipurile fundului de mare. Ele se îndreaptă spre stelele polare care, după cum se știe, sînt în număr de... ana. Dacă ancorele zboară pe sus, ni se pare normal ca stelele „polare“ să scipească în adîncurile mării, printre pești și corali. În felul acesta, universul ne-ar apărea consecvent cu viziunea poetului. Adică cu susu-n jos.

m. p.

— Ce ordine și curățenie e la tine! Soțul tău trebuie să fie încîntat!...

Desen de Benedict Gănescu

NU MAI VREAU SĂ FIU BĂIAT DE CARACTER

Cînd mi-a spus Ionică — bunul meu prieten încă din colbul copilăriei — că n-am caracter, am ris. Cînd mi-a repetat, am devenit serios, iar cînd mi-a reproșat m-am încurcat, și după aceea am hotărît să devin un om de caracter. Cînd a doua zi, în tramvai, am „uitat“ să iau restul la leu, Ionică m-a privit atît de distrat încît cred că nici n-a observat. Cînd la cinematograful n-am spus nimic dacă mi-a dat restul la 5 lei în loc să-mi dea la 25, Ionică a început să mă privească cu atenție. Cînd la o țuică mică n-am mai observat semnul care se încăpățînase să se cațere cu două degete peste lichid și berea să coboare sub spumă, cînd friptura mi s-a părut minunată și grozav de mare, iar numărul feliilor de pîine trecute de ospătar prea mic, Ionică m-a privit uluit. Cînd la o Alimentară, nu numai că n-am văzut cele 70 g de hîrtie în care mi se ambalase 20 g de unt, dar mai ales cînd am luat „Italian“, deși plătisem de „Iarnă“, Ionică mi-a strîns mîna înduioșat, iar în momentul în care m-am

friptura mică, nota de plată mare. Cînd însă pe cel cu filodormă l-am dat pe mîna procuraturii, bunul meu amic m-a prins de revere, m-a răscolit cu privirea pînă în fundul sufletului, m-a zgîlțit și mi-a răcnit:

— Trezește-te, omule! Asta-i lipsă de caracter, micime sufletească, josnicie! Trezește-te!

— Păi asta și fac.

— Nu pricep!

— Nu pricepi, fiindcă tu, în general, nu „te arzi“. Călătorești în tramvai cu abonamentul întreprinderii, piața o face nevastă-ta, pantofii ți-i cumperi cu frate-tău, la film mergi cu socră-tău, la teatru cu maică-ta, la restaurant cu mine. Ne lași pe noi să fim „fără caracter“, să ne certăm pentru țuică, pentru rest... Pricepi?

— Nu! Adică... Păi bine, dar pînă acum? Luna asta de zile?

— Pînă acum mi-a convenit. Începînd cu frecția de azi însă am intrat în banii mei.

— !!!?!!!

— Am fost băiat de caracter pe banii tăi. Am încasat luna trecută

hotărît să dau 15 000 lei filodormă pentru „ceva splendid“ plus doi pechinezii, Ionică m-a sărutat în văzul lumii, bîguind înlăcrîmat:

— Nu te recunosc! Tu ești?

— Eu, Ionică!

— Ai devenit om. Ești un caracter!

A urmat o lună în care am fost om. Un caracter în carne și-n oase. Luam bilete numai de la cei cu „unul în plus“, îmi făceam trei frecții cu „Birkenwasser“ la frizer și plăteam patru. Nu-mi cumpăram pantofi decît cu suprapreț și niciodată în tramvai n-aveam cinci bani numai ca să nu-mi dea rest la leu. Ionică jubila.

— Iată rodul prieteniei! — îmi spunea mereu și nu scăpa prilejul să mă laude tuturor, să mă dea ca exemplu tipic pentru un adevărat rol de caracter.

Într-o zi însă am făcut iar scandal cînd nu mi-a dat restul la tramvai. Ionică m-a privit distrat „îi trece!“ — am citit în ochii lui. Apoi, la o Alimentară, n-am vrut în ruptul capului să plec pînă ce cîntarul nu s-a liniștit, pînă ce acul n-a urcat cuminte la 1000 g. Ionică m-a privit surprins. La un magazin de pantofi, am găsit numărul 40 numai după ce-am chemat responsabilul. Ionică m-a înghionțit. La o țuică, am văzut că-i prea mică, am observat iar semnul prea sus, berea prea jos,

drepturile de autor pentru inovația noastră...

M-a privit o dată, s-a răsucit de două ori și a plecat cu primul tramvai. Nu l-am mai văzut un timp. Am aflat că-i tată, că are un puști, că are trei cîini lupi, că s-a mutat în casa nouă a lui socră-său. Într-o zi însă, la o Alimentară, cînd mă uitam cu o lipsă de caracter condamabilă la acul cîntarului, aud scandal la casă.

— Cum, dom'le? 25 de bani de la mine, de la altul...

O voce interveni agasată:

— Ce lipsă de caracter! Auzi, pentru un fleac...

— Ce caracter, dom'le, ce caracter? Las' că știu eu! Ai văzut că are mărunțiș? — se repezi prima voce și, făcîndu-și loc, ieși înfuriat un om brunet, cu părul ciufulit, cu o plasă plină de pachete. Era Ionică! Mi s-a adresat de parcă ieri ne despărțisem.

— Auzi, tu, caracter!

Am pornit amîndoi pe stradă. Am aflat, între altele, că de cînd i-a născut nevasta face singur piața și că, dacă n-ar fi atent, nu se știe unde ar ieși cu obiceiurile astea mărunte cu mărunțișuri. M-am convins atunci că nici el nu mai era un „caracter“. Și-am redevenit prieten.

VIOREL BURLACU

— Ce e cu Ionescu de merge așa, parcă a înghițit o sabie?!
— Iși îndreaptă șira spinării, e directorul plecat în concediu!!!

VEȘTI DIN CAPITALĂ

Malaxoare de frământat

Întreprinderea de panificație „Steagul Roșu”-București ne vestește că a primit malaxoare pentru frământat aluatul de piine de la uzina „Independența”-Sibiu și că independent de voința ei a primit și... frământări de cap.

Fiind prost centrate, prost cuplate, fără piese de schimb, malaxoarele indică cu prisosință că interesul cu care sînt ele lucrate nu s-a doosit suficient. De aceea se recomandă celor de la uzină să frămînte mai mult și mai bine aceste malaxoare.

Birocrație tip T.A.P.L.

Fabrica de bere „Grivița”-București transmite cu regret că este alimentată permanent pe plan local de către beneficiarii săi: T.A.P.L. nr. 1, 6, 7 și 8 din Capitală cu... goluri de umplut.

Golurile se produc zilnic între orele 7—10, deoarece fabrica, neavînd la timp sticlele goale, stă și umple cu reclamații sertarele T.A.P.L.-urilor.

Schimb de repartiție

Întreprinderea chimico-farmaceutică nr. 4 București caută de urgență repartiție corespunzătoare pentru glicerina. De preferință la Fabrica „Biruința” București. Glicerina de la întreprinderea „Apollo” din Galați, de unde o primește în prezent, o cedează fără remușcări altora mai din apropierea Galațiului. Nu de altceva, dar de la o distanță de 200 m de „Biruința”, speră să biruie mai ușor cu cheltuielile de transport.

Curs de tir

Colectivul de antrenori compus din: Nica Victor, Bălălu și Furtună Traian, colectiv restrîns de electricieni de la Atelierele centrale de reparații auto nr. 3 București, anunță pe cei interesați că dă lecții de tir numai în timpul orelor de producție, pe poligonul amenajat special în incinta atelierelor.

Se practică un anumit gen de tir, deoarece se trage cu ajutorul unui furtun de aer comprimat în care se introduc bile de rulmenți.

Ca țintă se folosesc numai geamurile din ateliere.

Nu mai puteți folosi serviciile lor, întrucît lor le-au folosit sancțiunile.

O romanță!

*De ți-ar spune poarta ta,
Cîte nopți am stat la ea!*

Așa ar putea cînta (dacă ar putea!) movilele de pămînt ce stau la poarta întreprinderii de sortare de pe str. Veseliei. Cum acest pămînt n-a fost ridicat de către I.S.B., filiala raionului V. I. Lenin, s-a creat un cadru natural pentru romanțe, deoarece str. Veseliei arată mai mult a str. Tristeții!

După această tristă romanță să nu se ofteze, ci... să se ia măsuri!

P. JELESCU și I. GRIGORESCU

Desene de V. Vasiliu

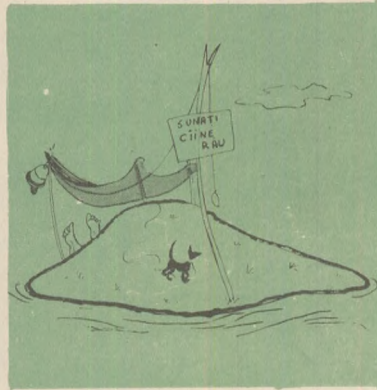
N A U F R A G I A Ț I I

BÎRFITORUL

ACAPARATORUL

PREVĂZĂTORUL

VECINII

i-am închis gura!

Pe tovarășul Melinte Stan îl cunoaște toată instituția. Dă cîte un răspuns de-ți închide gura.

— Tovarășe Melinte, nu te supăra, n-ai să-mi dai și mie o țigară?

— Vezi debitul, e după colț. Are și firmă: „O.C.L. Tutunul”...

Sau:

— Nea Melinte, ce faci cu datoria aia? Am și eu nevoie de bani...

— Și ce dacă ai nevoie de bani?

— Ce sînt eu, casă de ajutor reciproc?

— Bine, dar datoria e datorie.

— Am zis eu altfel? Datoria rămîne datorie. D-ai-a nici nu ți-o înapoiez. Ca să rămîna.

La toate ședințele, pe tovarășul Melinte Stan îl vezi în același loc. Tace, se uită la ceas și iar tace.

— Tovarășe Melinte, dumneata nu iei cuvîntul la consfătuirea noastră de producție? Nu te frămîntă nimic?

— Dar ce, dumneata vorbești numai cînd ești frămîntat?

— Dumneata întotdeauna dai cîte un răspuns de tai pofta omului să te mai întrebe ceva.

— N-ai decât să nu mă mai întreb și să rămîi un om pofticios!

— În tramvai, nea Melinte stă numai lîngă taxator.

— Avansați vă rog! Tovarășii, vă rog avansați! Dumneata, tovarășe, nu avansezi?

— Eu avansez numai în muncă!

La cinema, nea Melinte uită că mai sînt spectatori și în spatele

lui. Nu se astîmpără deloc. Unii nu văd bine ecranul din cauza lui.

— Tovarășe, te rog dă capul puțin mai la stînga.

— Nu-ai decât să-l dai pe-al dumatăle puțin mai la dreapta!

De multe ori tovarășul Melinte Stan nu are țigări.

— Romică, nu-ți prisosesc ceva țigări? Poate îmi livrezi și mie una...

— Cu plăcere, poftim!

Nea Melinte ia cinci.

— Trei le iau eu, două mi le dai tu.

— Mă lași chiar într-o țigară?

— Întotdeauna l-am respectat pe cel care mă respectă: nu-i iau niciodată ultima țigară.

Pe culoar, Lizica Marincea, grăbită în mers, îl ajunge din urmă:

— Nea Melinte, ai făcut articolul?

— 420? Am impresia că mă confundai cu Raj Kapoor.

Într-o zi cineva bate la ușa biroului unde lucrează Melinte Stan.

— Se poate intra?

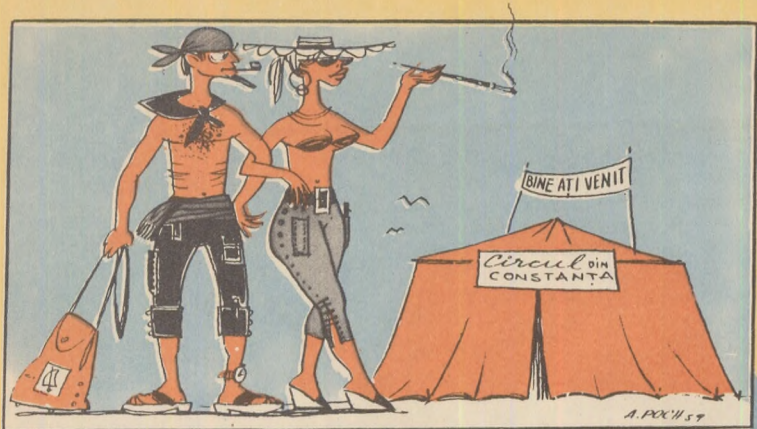
— Am zis vreodată „ieși afară”?

— Tovarășe Melinte, vă cheamă directorul. Să-i aduceți și lucrările.

— Aoleu! Încă nu le-am făcut!...

— Ți-a zis el vreodată să nu le faci?...

GEORGE COSTESCU

Model de VILĂ-CORT, propus de caricaturistul A. Poch pentru cei ce vin la mare îmbrăcați extravagant.

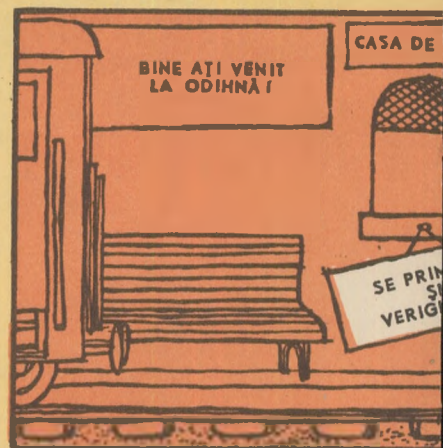

Modă propusă de caricaturistul A. Paven pentru plajele neamenajate.

Soluție pentru cei ce nu respectă regulile de protecție a pădurilor...

Desen de H. Guttman

Soluție propusă de L. Darian, pentru...

SOLUȚII
DE CARTE
PENTRU LITIGII
COMPORTĂRI

PALETTA

S E C R E T

În S.M.T.-ul în care lucrez, sînt de curînd. Am fost totdeauna tractorist fruntaş şi am de gînd nici aici să nu mă las. Ceilalţi tractorişti privesc la mine cu admiraţie. Unii din ei cu neîncredere, ba chiar cu invidie. Nu mă cunosc. În schimb îi cunosc eu. Am darul ăsta. Ţi-l cîntăresc pe om dintr-o privire. Mai deunăzi mă cheamă directorul şi-mi spune:

— Tovarăşe Murgu, ai să mergi cu o echipă de cinci la Trandafirăşi. Sînt mecanizatori buni, dar eu în dumneata am toată încrederea. Mi-ai fost recomandat cu căldură. Vedeti cum vă organizaţi ariile. În două săptămîni n-aveţi ce treiera cu cinci batoze. Caută şi stimulează-i pe băieţi.

La plecare mă dau pe lîngă ei:

— Hai, fraţilor! Să nu ne lăsăm!

— Aha, te-a pus şef peste noi? rînjeşte Iulică, cel cu mustaţa subţire. Scuipă pe carburatorul tractorului meu: Mi-s dragi şefii.

— Ce ai de gînd? Ne laşi să ne facem de cap? Nu iei comanda? întrebă Ştefănel, cu un aer serios, dar îi face cu ochiul lui Andrei.

— Eu muncesc admirabil, dar numai dacă e un cap luminat să mă conducă, spune Gavrilă, cel îndesat şi tuns chilug.

„Cu ăştia nu-i uşor“, îmi zic. Trebuie altă metodă. Deocamdată îi las în pace. Remorchez batoza, dau drumul K.D.-ului şi ies pe poartă.

— Şeful i-a dat drumul! strigă Andrei. Hai şi noi, fi îndeamnă el

şi pornesc toţi după mine. Odată ajunşi, luăm legătura cu conducerea colectivei şi ne fixăm ariile. Împărţim egal cantitatea de păioase şi ne instalăm batozele la distanţe nu prea mari. Cu experienţa care o am, îmi iau toate măsurile ca să merg din plin cînd începem treierişul. Aş vrea să-i îndomn şi pe ceilalţi să facă la fel, dar nu-i chip să le dai vreo sugestie. Aşa că sînt nevoit să recurg la un viclesug. Seara, după ce ne adunăm toţi în dormitor, eu aprind ţigară după ţigară şi mă plimb agitat între fereastră şi uşă. Ei îmi urmăresc gesturile cu priviri furişe. Eu, din ce în ce mai frămîntat. În cele din urmă scot din cufăraş o cămaşă curată, mă spăl, mă bărbieresc şi mă fac gata de plecare.

— Puţină colonie, care-mi dai şi mie? întreb.

— Arde, Murgule? zîmbeşte Iulică, arătînd cu mîna în dreptul inimii.

— La arie nu-i voie cu foc, mă tată, rosteşte Gavrilă, cel îndesat şi tuns chilug.

— Vrei să fii fruntaş la toate, mă frate-miu, observă Andrei.

Eu, în loc de răspuns, oftez greu.

— Măcar fă-ne cunoscut numele ei, să nu murim neştiutori, cere Ştefănel, făcînd cu ochiul celorlalţi.

— Măriuţa... atîta pot să spun... şoptesc eu şi ies. Ajung în uliţă şi mă pitulez după un salcîm. Aştept să văd dacă nu se ia vreunul după mine. La porţiţă se iveşte Iulică.

Întrebă pe o babă care tocmai trecea:

— Mătuşă, este în sat o fată Măriuţa?

— Este, maică, dar mai bine să n-o vedeţi, răspunde baba.

Eu pornesc pe uliţă la vale. Dar Iulică, în loc să se ia după mine, intră înăuntru. „Ei drăcia dracului!“ Mă învîrtesc niţel şi mă întorc înapoi. Rămîn în tindă o clipă şi ascult la sfada lor:

— Mă, n-azi că şi baba a zis că-i mai bine să n-o vedem? Înseamnă că rupe inima oricui, cum a pătit bietul Murgu.

Între ei zgomot.

— Ce-i?! se miră Iulică.

— Să-mi iau o batistă. Ea s-a dus să-şi ceară voie. Vrem să stăm mai mult.

— Cum arată, mă frati-miu? se apropie Ştefănel, ros de curiozitate.

— Vă spun în două cuvinte, că mă grăbesc, zic eu. Are nişte ochi negri de te dă gata. Şi o talie mlădioasă cum n-am văzut în viaţa mea.

— Miine, la batoză, ai să adormi, mă tată, face Gavrilă.

— N-aveţi voi teamă, că tot eu cîştig întrecerea, zic.

— Cu d-astoa fură el inima fetelor, filozofează Andrei.

Plec şi după ce mă depărtez, privesc înapoi. Zăresc două umbre. „Trebuie să fie Iulică şi Ştefănel“, îmi zic. Zăbovesc un timp la răspintie, făcîndu-mă c-o aştept

pe Măriuţa, apoi mă îndrept spre batoza mea. Umbrele, după mine. Paznicul mă opreşte. Îi spun cine sînt şi intru în vorbă:

— N-am linişte, zic tare ca să audă şi cele două umbre care s-au pitulat după o şură.

— Cum, eşti lunatic?! se sperie moşul.

— Nu. Vreau să fiu fruntaş. Sînt cîteva secrete. Dacă le respecti, cîştigi la sigur. Şi încep să măsoar cu pasul.

— Vasăzică, dacă faci în noaptea ajunului treierişului cîteva paşi voiniceşti în jurul batozei, cîştigi întrecerea? Multe secrete rămîn necunoscute omului! se minunează moşul.

— Nu, măsoar distanţa între batoză şi şura de snopi. Trebuie să fie cît mai aproape, ca să nu umble batoza în gol. Carele care vin în noaptea asta, uite, aici să facă celelalte şure, arăt eu moşului. Butoaiele cu apă, uite, aici. Şi să fie pline, zic eu mai mult pentru cei de după paie. Snopii mai jilăviţi să-i lase deoparte, să-i ia mîine soarele, ca să nu rămînă bobul în pai.

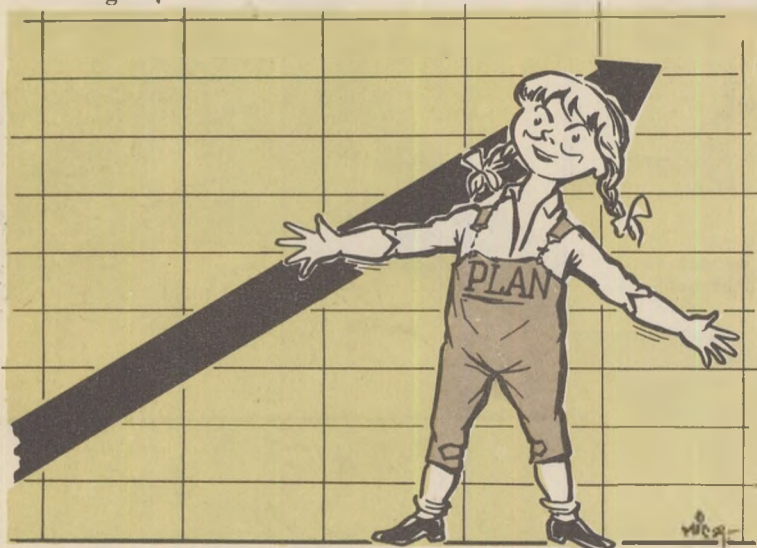
— Văd că te pricepi, zice moşul. Da' un lucru nu-nţeleg. De ce, secretele astea se orînduiesc numai seara, cu legătură la gît şi trăsînd a parfum?

— Am avut întîlnire c-o fată şi n-a venit...

Aud umbrele pufnînd de după şură.

Desen de M. Capătă
— Făgăraş —

NECAZURI

PRODUCŢIA: — De cînd cresc afit de repede îmi rămîn mereu mici hainele!

Unele orchestre din localuri — deşi au fost criticate — continuă să-şi actualizeze repertoriul din muzică cosmopolită.

Desen de Grebu şi Babean

— Ei, tovarăşe rîsponsabil!!!... E evidentă schimbarea!!!... Acum cred că nu ne mai critică...

Epigrame şi epitafori

Unui părinte care își bate copilul pentru că e slab la învățătură

Vrei să-l vezi tobă de carte,
Dar o faci mereu de oaie,
Fiindcă puștiul tău de-o vreme
Este tobă de... bătaie.

Aristică Băghină
— Turnu Severin —

Unui arivist

L-a-nghițit de-acum pămîntul,
Dar precum îl știm din viață;
Nu-i exclus să-și ia mormîntul,
Să-l strecoare mai în față.

Lui Mitică

De azi nu va mai bea Mitică.
Și-a dat cuvîntul de onoare,

A făcut chiar și-o prinsoare,
Pe-un kilogram de secărică.

Critica de jos a unora

Cu mult curaj și-obiectiv,
Pe șeful său l-a criticat,
Că nu lucrează-n colectiv,
Că e comod și îngîmfat.
(E drept că cele de mai sus,
Nevestei seara-n pat le-a spus.)

Unuia care-și lua angajamente cu ușurință

Își juase multe-angajamente.
Murind, nu le-a realizat.
Odată doar cu adevărat,
Din cauze independente.

Jerom Spirescu

Bidstrup

CU PRILEJUL VIZITEI
FĂCUTE ÎN ȚARA NOASTRĂ,
CARICATURISTUL DANEZ BIDSTRUP A FOST
OASPETELE REVISTEI
„URZICA”
PUBLICĂM MAI JOS
UNA DIN CARICATURILE SALE
ANTIIMPERIALISTE

— Care ești acolo? țipă paznicul și aleargă cu bîta. Pune mîna pe Iulică și Ștefănel.

— Sînt de-ai noștri, tovarășe. Dă-le drumul, spun paznicului.

— Credeai c-o să-ți cadă la picioare? Ei, lasă, nu mai fi amărît. Mai bine hai și la noi să vedem unde descarcă colectivistiîi păioasele, zice Iulică.

— Lăsați-i. Ce-aveți voi cu colectivistiîi? fac a nepăsare.

— Ce-avem? Un secret avem! mă tachinează Ștefănel. O să-l spunem și celorlalți, măcar de-ar crăpa careva din noi. Cu noi nu-ți merge, mă frate-miu!

Și parcă-i văd prin întuneric cum fac șmecherește cu ochiul, adică: „Cît privește chestia ailaltă, ți-o suflăm noi și pe Măriuța”.

VASILE FULGEANU

ACTORI ÎN ROLURI NEOBIȘNUTE

De curînd, s-au organizat la noi curse hipice deschise actorilor.

Pe hipodrom e public o grămadă,
Chiar mult mai mult decît de obicei.
De data asta, lumea vrea să vadă
Actorii noștri-n roluri de... jochei.

Un concurent se uită prin tribune,
Apoi la pista din apropiere
Și-n gîndul lui, probabil că își spune:
— De n-aș avea acuma o... cădere!

Iar altul se întrebă cum îi vine
Costumul ce i-a dat garderobierul.
Deodată se încruntă. Știe bine:
Aici nu-l poate ajuta... suflleurul.

Logodnica, aplaudîndu-l tare,
Depune în glăscioru-i toată vîlaga
Să-i strige, ca un fel de-mbărbătare:
— Vezi să nu fii... ca
„Omul cu mirșoaga”!

Se dă plecarea... Lumea-ncurajează
Protagonistiîi ce-au pornit în trenă.
Grăbit, cite-un actor măi galopează,
De parcă este la final, pe scenă.

Pîn-la turnantă, toți merg împreună,
Apoi învingătorul e decis.
El, temător, se uită spre tribună,
Să nu care cumva să-i strige... „Bis”!

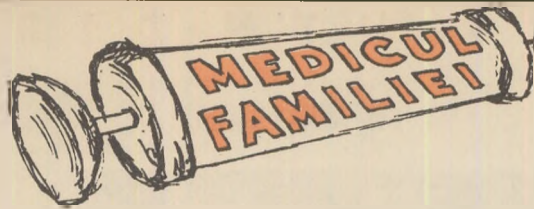
Penultimul clasat, mergînd agale,
Se căinează singur: — Ce jenant!
Eu, care joc doar roluri principale,
Să fiu aici un simplu... figurant!

Codașul cursei, bun prilej de glume,
Explică liniștit nereușita,
Cu ochii arătînd spre calu-n spume:
— Nu sînt eu vinovat, ci... recuziîta!

Iar spectatorii în această zi,
Frumoasei curse comenînd finalul,
S-au declarat satisfăcuși, deși
Cap de așiș de data asta-i calul.

VICTOR TEODOR

de I. AVIAN

Cînd am intrat în casă cu diploma de medic fluturînd-o ca pe un trofeu în urma unei bătălii care a ţinut şase ani, mama a izbucnit: — Priviţi diploma! E medic cu „foarte bine”. Şi tu, bărbate, ce stai? Dă fuga pînă la cooperativă şi cumpără o ramă! Agăţăm diploma pe uşă, lîngă sonerie. Cine sună o citeşte!... Facem şi vreo trei fotocopii pentru intrarea principală şi le fixăm între „Rog ştergeţi picioarele” şi „Liftul defect”. Apoi o nouă avalanşă de săruturi îmi acoperi obrazul. — Maică, să văd şi eu diploma! se roagă bunica într-un tîrziu. — Ai răbdare, treci la coadă! tăbăriră celelalte neamuri care îşi aşteptau rîndul întru citirea preţiosului document, care consfinţea ungerea primului medic al familiei. — Spune-mi, nepoate, nu e falsă diploma? Îngîna neîncrezătoare bunica. — E veritabilă! interveni mama. Nu vezi ce hîrtie? Parcă-i perlon! — Spune-mi, nepoate, continuă bunica, şi într-adevăr te numeri printre cei mai buni absolvenţi?... — Te cred, interveni mama tăios! Citeşte aici: „Foarte bine”. Subliniat! Cu „F” mare, cu „B” mare şi o semnătură mare!... — Spune-mi, nepoate, relua netulburată bunica, practică ai făcut desulă?... — Fireşte c-a făcut!... o fulgeră mama. Nu simţi? Şi acum miroase a tinctură de iod de trăsneşte! — Păi, dacă-i așa, nepoate, ia vezi de ce m-o fi ţinînd un jungghi în spate!... Aşa, aici... aici... dar diploma e veritabilă, nu? Altfel mă nenoroceşti.

Şi din ziua aceea am regretat că nu am urmat Politehnica. Ajunsem medicul familiei. Eram cel mai bun, şi mai cu seamă cel mai convenabil. Consultam fără bonuri de ordine. Cînd mă invitau neamurile la vreo petrecere, revelion sau onomastică, mama îşi îmbrăca rochia nouă, tata cămaşa de mătase, fratele haina cu vestă, eu halatul alb.

De onomastica verişoarei, de pildă, a fost petrecere mare. Am refuzat să iau parte, fiindcă am aflat că vor veni toate 42 de neamuri. Au trimis un Getax după mine. — Să-ţi fie ruşine! m-a întîmpinat mătuşa. Să nu vii la onomastica verişoarei tale, cînd ştii că sînt bolnavă şi că am încredere în diagnosticul tău? — Lasă băiatul în pace, a sărit indignat unchiul. Eu sînt mai bolnav decît tine!... — Egoiştilor! a intervenit o bătrînă de vreo 82 de ani. La bătrîneţele mele nu se gîndeşte nimeni!...

Şi înainte de a afla cine e, s-a întins pe canapea, cu spatele în sus: — Uite, maică, aici în dreapta, lîngă umărul stîng. Nu ştii ce-o fi, inima sau ficatul, dar cînd respir mă cuprinde așa un fior, parcă mă gîdilă. — Şi rizi? — Nu rîd, păcatele mele, că-s văduvă. Şi mi-e inflamată splina. Mă aplec, o ciocănesc, o ascult şi-i zic: — Spune 33. — Cum 33, maică? Eu credeam că-i pe gratis!...

La masă se serveşte tortul. Eu ciocănesc şi ăia mîncă, eu îi ascult răsufllarea şi ăia înfulecă pe nerăsufllate. — E cu complicaţii, maică? — E cu frişcă, înghit eu în sec. Mă întrebă verişoara: — Bei o ţuică? — Cum o să bea în orele de consultaţii? se indignă bunicul. Unde ţi-e stetoscopul? mă întrebă el. — Nu l-am adus! — Foarte rău, numai la chefuri ţi-e capul. Ia ciocăneşte-mă şi spune-mi de ce tuşesc! — Din cauza inflamaţiei. — Şi pentru ce sînt inflammat? — Din cauza răcelii. — Şi pentru ce sînt răcit? — Din cauza curentului. — Şi ce să iau? — Din cauza... a, adică ce să iei?... Aspirină. — Şi dacă iau aspirină n-o să mai fie curent?

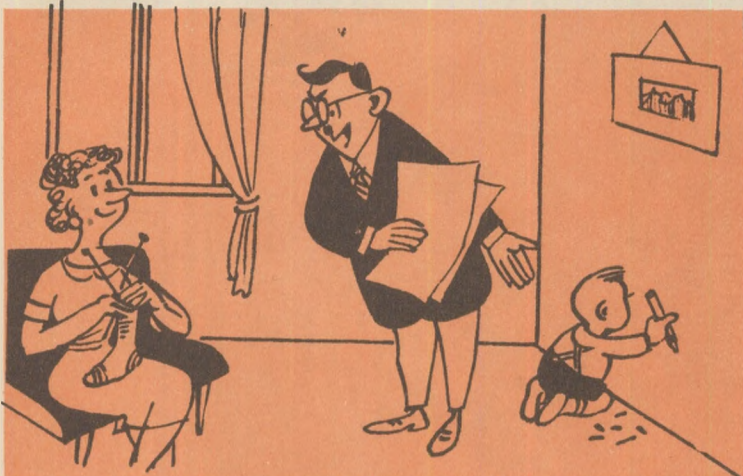
Pînă la 11 seara mi-am făcut o normă şi jumătate. Ameţisem. Verişoara m-a invitat la dans. După primii paşi mi-a spus: „Obraznicule!” Şi a plectat. Se supăraseră fiindcă o ciocănisem pe spate. Bui-măcit, credeam că mai consult...

Pe la miezul nopţii au sosit cîţiva oaspeţi necunoscuţi. O invitată s-a apropiat zîmbind de mine: — Nu vă supăraţi, am auzit că sînteţi medic. — Da, medic legist. Fac autopsii. Cu ce vă pot servi?... S-a depărtat înspăimîntată şi după cîteva clipe apare o bătrînă: — Tinere, dumneata eşti medic? — Nu, răcnesc eu disperat. Sînt avocat. — Avocat? Spune-mi atunci, drăguţule, ce dispoziţii noi au apărut în legătură cu legea pensiilor, fiindcă eu...

A doua zi am plectat la policlinică. Nu ca medic, ca pacient.

Unele sorturi de creioane colorate, fabricate de IPROFIL „Republica” din Sibiu, sînt de calitate inferioară.

Desen de Gh. Chiriac

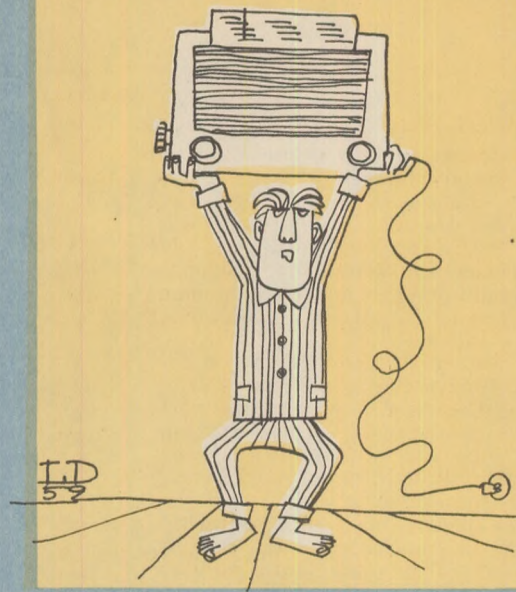

— Vezi că Nicuşor vrea să mîzgălească pereţele!
— N-o să poată. Mina crelonului se rupe imediat!...

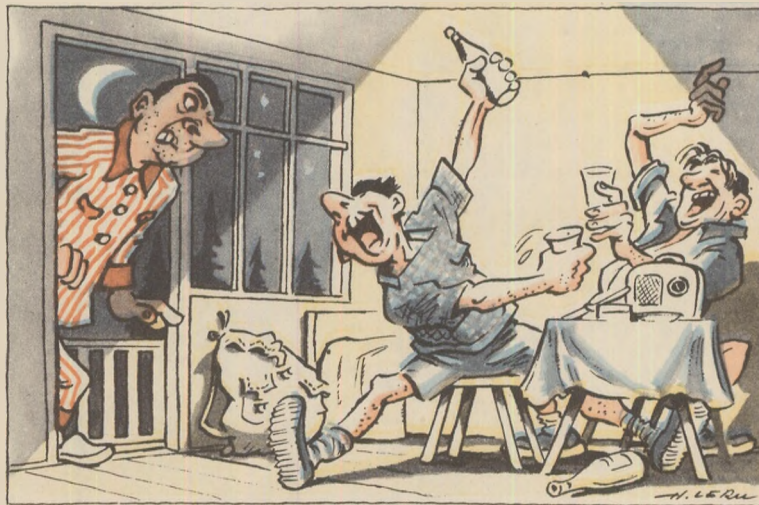
12 „URZICA”

ORA DE
GIMNASTICĂ
LA RADIO

Desen de
L. Darian

INTR-O CABANĂ...

— Tralala, e ziua mea!
— Bine, dar nu o fi şi noaptea tot a dumitale!

Desen de H. Leru

FOI
DE
OBSERVAŢIE

În cele ce urmează prezentăm cititorilor noştri foile de observaţie ale contabilului-şef Dafini de la G.A.S. Zagra, raionul Tîrnăveni.

Foia nr. 1. Şeful contabil Mihai Dafini locuieşte împreună cu familia sa. Foarte frumos din parte-l, şi poate fi sigur că niciodată nu va fi învinuit de... familiarism.

Foia nr. 2. Familia sa locuieşte în incipă G.A.S.-ului. Cum s-ar zice, gospodărie în Gospodărie, adică ce-i al tău e şi al meu, că, vorba ceea, gospodăria mea e mică, cea a statului e mare şi nu se cunoaşte.

Foia nr. 3. Mobilierul existent în încăperile sus-numitei familii se compune din părţi principale şi părţi secundare, toate la un loc

formînd partea de mobilier folosit de contabilul-şef Dafini din patrimoniul Gospodăriei în folosul gospodăriei.

Foia nr. 4. Plusuri de inventar: lenjerie de pat, veselă, ustensile casnice, etc. Furnizor? Gospodăria. Client? gospodăria. De unde şi vorba: Prietenul la nevoie se cunoaşte.

Foia nr. 5. Paznicul de zi al G.A.S.-ului, Flika Ion, n-are voie să stea de pază. Sarcina lui principală e să stea în jurul Corneliei Dafini, în calitate de femeie în casă.

Foia nr. 6. Se completează după apariţia în „Urzica” a prezentelor foi.

V. ASILE

SCURT ȘI... SURPRINZĂTOR

Prosperitate și forță

Directorul poliției din New York e un om în care s-au asociat într-o semnificativă combinație, logica cea mai riguroasă și optimismul cel mai coșeșitor.

Întrebat de ziariști ce părere are în legătură cu două din adevăratele flageluri care bîntuie Statele Unite, — excesul de stupefiante și criminalitatea juvenilă, — el a furnizat aceste explicații profunde și revelatoare: „Dacă vînzarea de stupefiante cunoaște un asemenea succes în Statele Unite, aceasta se datorează faptului că țara noastră e o țară prosperă — cît despre criminalitatea juvenilă ea înregistrează o creștere considerabilă, deoarece americanii sînt oameni virili, plini de forță și voință”.

N-am aflat încă ce măsuri a luat directorul poliției din New York pentru a stimula aceste înalte mărturii ale... „prosperității” și „virilității” americane...

O scrisoare tîrzie

Poșta italiană se află de cîtva timp în posesia unei scrisori pe care, din motive bine întemeiate, n-a putut s-o înmîneze adresantului. Iată cuprinsul acestei scrisori: „Dragă domnule, am găsit adresa dv. pe o vioară. E o vioară minunată. Aș dori să cumpăr una la fel, dar nu știu unde să mă adresez. Vă rog să-mi trimiteți catalogul dv. cît mai curînd posibil”. Semnat: A. P. Baraya, Banca otomană, Ankara. Scrisoarea n-a putut fi înmînată nu pentru că — vorba lui Caragiale — „andrisantul” ar fi necunoscut. Dimpotrivă, el e foarte bine cunoscut (mai puțin d-lui Baraya!), fiind vorba de celebrul, neîntrecutul creator de violi, Stradivarius. Scrisoarea d-lui Baraya poartă de altfel următoarea „adresă”: „Domnului Antonius Stradivarius, Faciebat Cremona, 1713”...

Poșta italiană e în mare încurcătură: cum să-i comunici pasionatului amator din An-

kara trista veste că faimosul meșter care „făcea violi la Cremona în 1713” nu mai e de multă vreme în situația de a-și satisface clientela?...

Politețe parlamentară

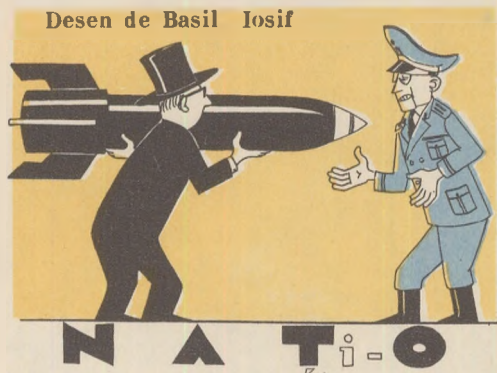
De curînd a fost editat în Irlanda, de către președintele „Adunării Naționale”, un ghid al politeții parlamentare. Între altele el conține și o listă de termeni a căror folosire e interzisă în interpelările, dialogurile, apostrofele și celelalte forme de dezbateri care au loc în incinta înaltului for. Iată o parte din acești termeni (folosiți pînă acum în chip curent drept apelative colegiale): „pasăre de pradă, ciine rîios, individ abject, mișel, imbecil, haimana, cretin, escroc”, etc.

Explicația acestei măsuri, care vine să zdruncine o veche și pitorească tradiție a parlamentelor burgheze, s-ar putea sintetiza în foarte populara formulă care intervine de obicei în focul unor discuții cu caracter prea „intim”: „ne-aude lumea!”...

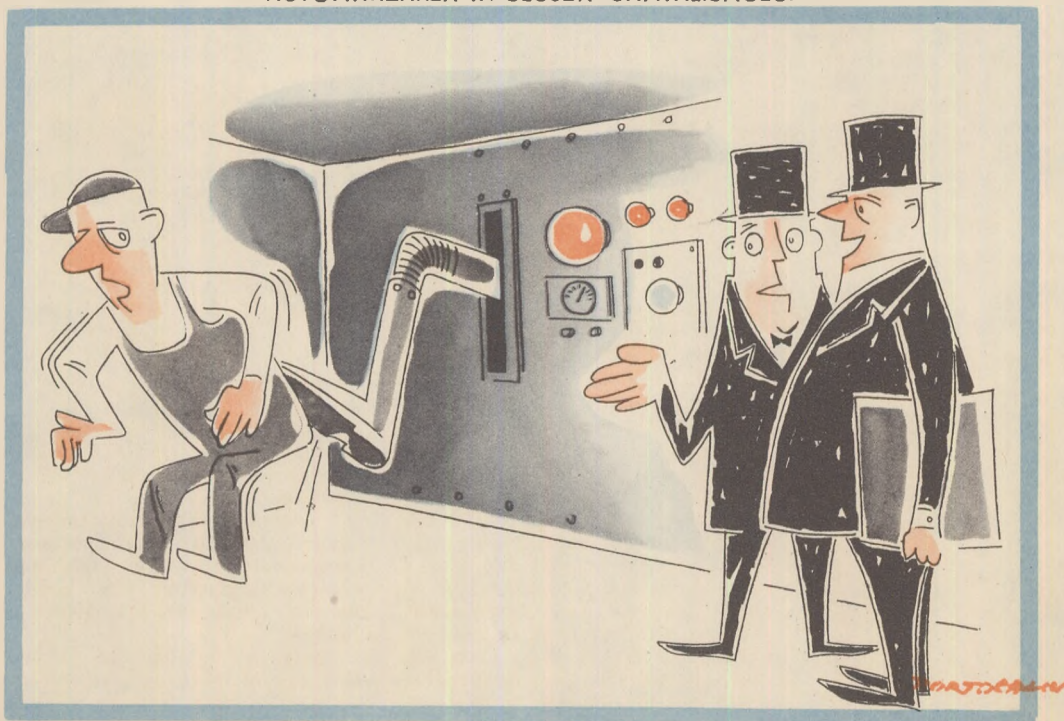
Căci, într-adevăr (uitasem să vă spun) recent s-a hotărît ca dezbaterile parlamentare din Irlanda să fie radiodifuzate!...

I. GĂLIMARĂ

In cadrul N. A. T. O., Statele Unite înarmează Germania occidentală cu arma-rachetă.

AUTOMATIZAREA ÎN SLUJBA CAPITALISMULUI

— Iată, sir, ultima fază a automatizării în fabrica noastră!...

Desen de H. Gultman

Afaceriștii boxului profesionist au organizat recent în Yorkshire (Anglia), meciuri de box cu pumnii goi.

— Groaznic! Cum de v-a venit ideea să organizați meciuri cu pumnii goi?

— Simplu! Cînd e vorba de strîns bani, noi nu umblăm cu... mînușii!...

— aproape monolog —

Eu sînt o fire delicată și mă cuprînde-o nostalgie cu gîndul la copilărie...
Ce epocă trandafiriel!
Ce perioadă-mbelșugată!
Es war einmal! — A fost odată!

Țin minte ziua minunată cînd Gross Papa mi-a dat în dar chipiul lui de militar cu șnur și frunze de stejar (A fost „ștab” mare în armată!)
Es war einmal! — A fost odată!

Pe vremuri cînd iubeam o fată și rămîneam un ceas în doi, eu nu-mi pierdeam vremea ca voi, ci îi vorbeam despre război și despre patria-adorată!...
Es war einmal! — A fost odată!

Și-n ziua binecuvîntată cînd s-a-mplinit străvechiul vis și am pornit-o „nach Paris”, aveam un fel măret, precis: Să bea șampanie curată!
Es war einmal! — A fost odată!

Dar soarta crudă și ingrătă amarnic ne-a persecutat, șampanie n-am prea gustat, în schimb din plin noi am mîncat o chelșăneală ne-așteptată...
Ei, s-a-ntimplat! A fost odată!

Dar am făcut-o și mai lată în '41, în război, cînd am pornit-o ca eroi și ne-am întors ca vai de noi cu — oh, pardon! — buza umflată...

Dar tot ce-a fost a fost odată căci pe viitor cînd vom porni pe toți dușmanii-i vom zdrobi, pămîntu-ntreg vom cuceri și vom supune lumea toată...

Poporul:
Keinmal, Herr Konrad! — Niciodată!

ATANASIU ATLAS

Desen de la cititorul nostru
G. Remus (student)

CHELNERUL: — Am văzut că vă
plac gulerele înalte!

ÎN OCCIDENT

— Rock and Roll?
— Cum de ai ghicit?
— Știu că ți-ai vândut motocicletă!

Desen de R. Ștefănescu

de V. D. POPA

De ce oare nu vorbesc cărțile? Că, în fond, multe dintre ele merg nu numai la școala elementară și la liceu, dar chiar și la institutele superioare de învățămînt. Asemenea gânduri ne-au încercat găsind în magazia Librăria Noastră nr. 50, pe bulevardul 6 Martie nr. 17, o serie de cărți ieșite de la tipar în stare de... rebut. Și atunci ne-am spus: „Dacă ar vorbi, cu siguranță ele și-ar spune oful. Ba, cum au cultură, s-ar exprima chiar și în catrene!” Deci, fiindu-ne milă de soarta lor, am decis să le dăm o mînă de ajutor, vorbind în numele lor.

De pildă, într-un colț am dat peste un volum cartonat din romanul „Fiul lui Monte Cristo”, tipărit de Combinatul poligrafic „Casa Școlii” și avînd semnul de control C. A. 38. Acest volum însă, în ciuda copertei, este de fapt romanul... „Desculț”. Și, cu siguranță, bietul volum... cuplat ar spune cam așa:

*De ciudă-s la coperte vinețiu
Și-oțez amarnic, pînă nu mai pot,
Că eu, din al lui Monte Cristo fiu,
Am devenit acum... „Desculț” de tot!*

Alături, am văzut un exemplar din „Cartea de bucată”...gătită prost de Întreprinderea poligrafică Sibiu (control 52). Volumul, avînd rețetele 48—64 numai sub forma... numărului de ordine, în sinea lui gîndește cam așa:

*De la tipar cînd fost-am gata,
Cred, mi s-a dat legătoreasă
O vrednică... bucătăreasă.
Dovada? Mi-a făcut... bucala!*

Ultima carte pe care ne-am oprit privirile a fost un exemplar din „Îndrumătorul ajustorului de precizie”. În ciuda titlului său, atelierul poligrafic al Editurii tehnice nu l-a broșat... cu precizie. La această concluzie ne-am îndrămat fascicula cu paginile 256—273 legată pe dos. Așa că, ne-am luat permisiunea să spunem în numele acestui exemplar nu prea... exemplar realizat, următoarele:

*Prevăd destinul înșiorător
Și vărs amare lacrimi în șuvoi,
Că azi eu, ditamai „Îndrumător”,
Sînt... îndrumat spre lada de gunoi!*

Pînă aici am dat cuvîntul cărților respective. Acum, urmează cuvîntul tipografiilor vinovate de rebaturile realizate. Am vrea însă ca din acest cuvînt al lor să nu lipsescă paginile autocritice.

„URZICA” AJUTĂ

O săpuneală ocazională...

„Urzica” a sezizat organelor de resort faptul că baia populară din Babadag nu funcționează, menționînd că, pentru asemenea neglijență, cei vinovați merită o... săpuneală. Ne-a răspuns Sfatul popular al raionului Istria, arătînd că săpuneala o merită... însăși baia care nu funcționa pentru că... era defectă. S-au luat însă măsuri pentru înlăturarea defectiunilor, așa că în prezent săpuneala și-o fac singuri clienții băii — și asta la propriu și nu la figurat.

...și un motor salvator

Din același răspuns, aflăm că iluminatul străzilor din Babadag — pînă în prezent foarte defectuos — a fost îmbunătățit prin procurarea unui nou motor la uzina din localitate. Așa că acum corespondenții care ne-au relatat aceste deficiențe s-au...luminat.

S-a găsit ac!

Postul președinte al Sfatului popular comunal din Titești, raionul Rîmnicu-Vîlcea, Cojocaru Alexandru, era prieten la cataramă cu chiaburii, cărora le permitea să fabrice în mod clandestin țuică. La sezizarea noastră, Sfatul popular al raionului Rîmnicu-Vîlcea ne comunică în mod oficial că de curînd în comuna Titești a fost ales alt

președinte, corespunzător. Cu alte cuvinte, s-a găsit ac de cojocul lui... Cojocaru!

Rapid...

Pînă nu de mult, personalul Constanța — Negru Vodă circula fără lumină, fără geamuri, fără clanțe, cu vagoane puține și călători mulți. Primind sezizarea „Urzicii”, Direcția regională C.F.R. București ne răspunde că critica a fost însușită, instalațiile au fost reparate, iar numărul vagoanelor a fost sporit. De acum, trenul va circula fără întuneric, fără lipsuri și fără aglomerație. Și unde mai pui că, deși e vorba de un personal, măsurile s-au luat rapid!

Bravo!

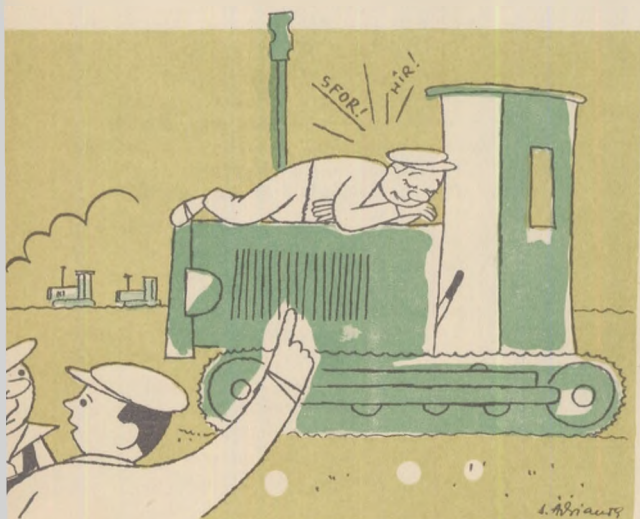
„Urzica” a sezizat de curînd faptul că strada Decabal din Tulcea arată ca... pe timpul lui Traian. Tot caldarîmul e desfundat. Răspunzînd la sezizare, Sfatul popular al orașului Tulcea ne anunță că celor care țineau strada desfundată li s-a... înfundat. Reparația ei a fost trecută chiar în planul acestui trimestru. Poate cînd scriem aceste rînduri au și început să apară meșterii cu lopeți și tirnăcoape. În fața acestui spectacol, desigur locuitorii străzii Decabal vor aplauda și vor striga „Bravo!”. Iar locuitorii altor străzi în situație analogă vor aplauda și vor striga: „Bis!”

CUSURGIUL

— Tovarășe căpitan!!! Eu pe o asemenea vreme nu pot să lucrez...!

Desen de D. Sbiera

— Îl vezi? Toată ziua-i pe tractor...

Desen de Adrian Dragomirescu

Desen de Viorel Emil

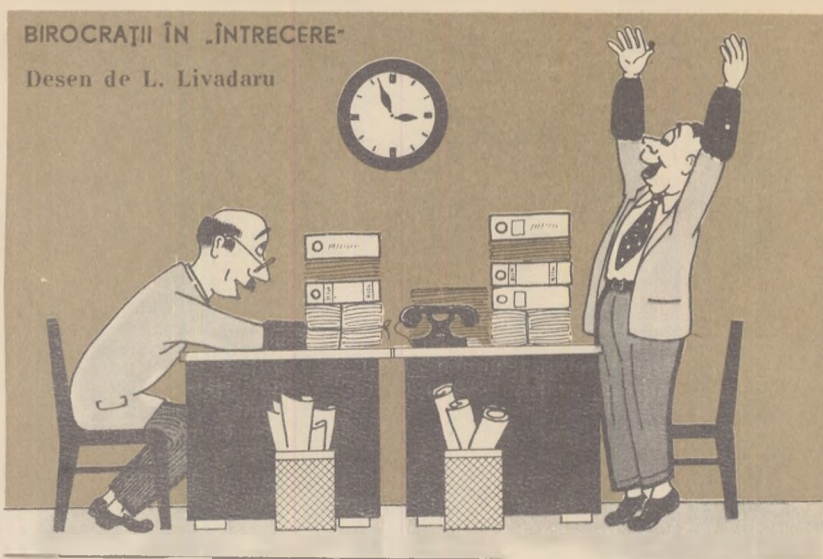

ve. 59

VETERINARUL: — E bolnavă vaca?
Ce are?... Dă-mi-o la telefon!

BIROCRATII ÎN „ÎNTRECERE“

Desen de L. Livadaru

— Eu am rezolvat azi patru cereri!
— Uraaa...! Te-am întrecut! Eu am rezolvat numai trei!

POSTA URZICII

DRAGĂ URZICUȚO,

În comuna Crasna, raionul Zalău, se găsește o bibliotecă, în care se găsesc cărți. Dar eu nu vreau să-ți scriu despre cărțile care se găsesc în bibliotecă, ci vreau să-ți scriu despre cărțile care nu se mai găsesc, pentru că s-au pierdut. La noi, Urzicuto, s-au pierdut peste o mie de cărți. Și s-au dus ca puful de păpădie, care încotro, iar bibliotecara nu știe unde să le caute, pentru că nu are nici un fel de evidență a cărților. Nici măcar nu știe câte cărți a pierdut. Mă mir chiar că nu le-a pierdut pe toate. Dacă le pierdea pe toate, ce e drept, nu mai aveam nici cărți, nici bibliotecă, dar poate n-o mai aveam nici pe bibliotecară. Ceaa ce, oricum, ar fi un avantaj.

Alex. Momele

Cluj, str. Libertății 22

ALO, URZICA!

— Alo, Urzica? La telefon este cititorul tău, V. Manaș, din str. Constantinescu nr. 9 A., București...

— Ei, despre ce este vorba?

— Despre cele două sobe cu care mă încălzesc, mai bine zis cu care nu mă mai încălzesc din 1956, când am cerut la fostul I.L.L., azi I.A.L., raionul I. V. Stalin, repararea lor, cu cererea nr. 881/956...

— Și cererea nu s-a aprobat?

— Ba cererea s-a aprobat, dar sobele nu s-au reparat. Când m-am dus să întreb de cerere, mi s-a spus să fac altă cerere. I-au dat nr. 1044/956. Când am venit din nou, iarăși mi-au cerut altă cerere, căreia iarăși i-au dat un număr, după care am fost pus să fac încă o cerere, cu nr. 223/58, după care a urmat cererea 14/59.

— Și nu s-a aprobat nici una?

— Ba, dimpotrivă, s-au aprobat.

— Atunci, e bine.

— Ba e rău, pentru că s-au aprobat cererile, dar nu s-au făcut sobele. De aceea vin la tine, dragă Urzico, ca să te întreb: poți să mă ajuți cu ceva?

— Sigur că pot!

— Bravo. Și ce trebuie să fac pentru asta?

— Nimic mai simplu: fă o cerere.

— Poc! (din motive necunoscute, convorbirea s-a întrerupt).

N.R. Înștiințăm pe această cale pe cititorul nostru, V. Manaș, că la noi nu este nevoie să facă nici o cerere. „Urzica“ a glumit; spre deosebire de cei de la I.A.L. raionul

I.V. Stalin, care n-au glumit. Dar nici serioși n-au fost!

CĂTRE „URZICA“-BUCUREȘTI

Noi, locatarii imobilului din Lugoj, str. N. Bălcescu nr. 8, imobil a cărui reparație a fost începută în anul 1957 și întreruptă brusc în același an, vă rugăm a anunța la rubrica de publicitate a revistei dv. că dorim să cumpărăm urgent următoarele:

1. — Una gondolă în perfectă stare, necesară pentru a circula prin apartamentele noastre, atunci când plouă afară.

2. — Una arcă model „Noe“, necesară pentru a putea pătrunde în camera de baie, unde, de când s-au „reparat“ instalațiile, avem zilnic potop.

3. — Un elicopter în stare bună, necesar pentru a urca în pod, deoarece scara „reparată“ este inaccesibilă.

4. — Una parașută, pentru a avea cu ce coborî din pod în cazul când, între timp, cei de la I.G.O.L. s-ar gândi să „repare“ elicopterul în caz de defectare.

Toate cele solicitate trebuie să fie durabile și rezistente, avînd termenul de garanție pînă la paștele cailor, cînd, așa cum arată aparențele, cei de la I.G.O.L. Lugoj intenționează să termine reparația începută acum doi ani.

Manea C. Ion

și alți locatari din str. N. Bălcescu nr. 8, Lugoj

TELEGRAMĂ

Expedito: Direcția regională drumuri și poduri Craiova.

Destinatar: „Urzica“-București.

Răspunde urgent cine vinovat la Tr. Severin. Stop. Inginer Spireanu Eugen împrumutat 750 l benzină instituție la șofer particular Dorobanțu Mircea. Pare vinovat inginer Spireanu. Stop. Șofer particular Dorobanțu Mircea refuzat restituirea benzinei. Pare vinovat șofer Dorobanțu. Stop. În loc pedepsit vinovat, inginer Spireanu angajat șofer Dorobanțu salariat secția lui. Ieșit vinovat recompensat. Stop. Venit anchetă, obligat șofer restituire benzina... în rate lunare. Stop. Recapitulat: benzina evaporat, nimeni vinovat, nimeni sancționat, totul „aranjat“. Stop. Aici nu lucru curat. Stop.

Telegrafist Răducu Nicolae

Tr. Severin, str. Bolintineanu nr. 8

DRAGĂ URZICO,

Te rog, telefonează la Facultatea de medicină și întrebă-i pe cei de acolo ce învață dinșii pe viitorii medici. Judecînd după activitatea doctorei Roșca Eugenia de la circa medicală comuna Rîureni, raionul Rm. Vilcea, s-ar părea că viitorul medic învață la facultate următoarele:

a) Cum să se plimbe toată ziua pe bicicletă.

b) Cum se poartă în comunele noastre pantalonii „pescărești“ și toaleta fisticții.

c) Cum să chiulească de la dispensar.

d) Cum să îndemne la chiul și pe moașa comunală, ca să aibă cine să-i țină de urit pe bicicletă.

Eu, dragă Urzico, cred că altceva a învățat doctorei Roșca Eugenia la facultate. Dar pe lângă ce a învățat ea acolo aș vrea s-o înveți și tu cum să se descotorosească de apucăturile ei și s-o mai rărească cu bicicleta. Pentru că de cînd merge dînsa pe bicicletă, dispensarul a rămas... pe geantă.

Pîrnău Marin

Ocele Mari, raionul Rm. Vilcea, regiunea Pitești

URZICO,

Oricît de ciudat ți s-ar părea, a dispărut o casă situată lângă blocurile de locuințe construite pentru salariații întreprinderii „Independența“-Sibiu. Casa, mai bine zis baraca ridicată pentru muncitorii care au lucrat la construcție, a dispărut de lângă blocurile de locuințe și a... apărut în blocurile de locuințe. Mai exact, în apartamentele unor locatari, ca: Filea D., Banca C., Băcilă C., etc. Ce s-au gîndit aceștia? Și-au zis: cînd îți cumperi motocicletă sau mașină o bine să iei și ceva piese de schimb. De ce să nu iei piese de schimb și cînd îți cumperi un apartament? Și au luat. Au pus mîna pe piesele de schimb de la baraca apropiată. Unul a pus mîna pe o fereastră, altul pe o ușă, altul pe o țevă, o clanță, o cărămidă, mă rog, fiecaru ce s-a priceput, pînă n-a mai rămas nici urmă de baracă.

Urmă, ce e drept, n-a rămas, dar ceva urmări noi credem, dragă Urzico, că tot trebuie să urmeze!

Un grup de cetățeni indignați

În cartierul cuprins între statuia Kogălniceanu și podul Cotroceni, există o singură frizerie cu cinci locuri.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de V. Crivăț

RADIO WALL-STREET

ORA 6:

Emisiune de dimineață. Gimnastică înviorătoare. Pentru mâini: întindeți mâinile înainte pentru amprentele digitale; mâinile sus! Viața sau impozitele!... Mâinile pe trăgaci pentru oțelirea corpului (cu oțel de 2 mm alice). Această gimnastică este recomandabilă, deoarece înflorează... rectificăm, înviorază.

ORA 7:

Noutăți literare. Cu prilejul aniversării a zece ani de la moartea lui Dillinger, a apărut într-o ediție festivă comicul postum al lui Dillinger, care conține cugetări cu tilc și har, sub titlul prescurtat de „Til (c) har”. Cartea este pentru copoi... rectificăm, pentru copii și lineret... Ediția a II-a revăzută și adăugită cu carabine.

ȘTIRI DIVERSE

Ankara:

În mai multe ziare turcești au apărut articole adresate drept-credincioșilor, cu următorul conținut: „Cetățeni turci, amintiți-vă de prescripțiile coranului și poziți în fiecare sîmbătă”. Un cetățean turec a răspuns redacției: „Ne amintim de prescripțiile ajutorului american, și postim în fiecare zi”.

Atlanta:

Sîmbătă seara a avut loc la liceul de băieți nr. 101 împărțirea premiilor. Elevul John Finich a luat premiul I cu mitralieră, elevul

Tony Smith a primit un Browning cu șase gloanțe, iar elevul negru Tom Hardt a primit opt gloanțe. Festivitatea s-a desfășurat într-o atmosferă plăcută și prietenoasă de-ți lăsa gura sînge.

În încheiere, a urmat un joc de artificii.

Supraviețuitorii au petrecut pînă dimineața.

ORA 10: Știri tehnice. Invenții.

Pentru a veni în ajutorul populației sărace, fabricanții de dulciuri, împreună cu poliția federală care a pus la dispoziție pe distribuitori, a dat în vânzare un sortiment nou de înghețată: înghețată pe baston. Fiecare cetățean e liber să mănînce cît rezistă.

Această înghețată are un singur dezavantaj: umflă. Mai mulți cetățeni, prințind un distribuitor în uniformă, i-au dat o înghețată de fistic, pînă l-au fisticit!...

ORA 11:

Transmitem cîtece imprimate pe bandă. „Eu nu știu ce este greul și-ntr-un ceas deschid safeul”, tango imprimat pe banda „Al. Capone”; „Greve azi și greve ieri, zilnic 4 000 șomerii”, vals imprimat pe bandă rulantă; „Pe-un dolar sau o sterlină, vă dau opium, cocaină”, rock imprimat pe contra-bandă.

ORA 12:

Emisiunea a fost pnsă în ghips deoarece a executat un hula-hoop și și-a fracturat undele.

Satelitul artificial american „Discoverer”, purtînd un container cu șoareci, s-a prăbușit în ocean.

Desen de Eugen Taru

(Ziarele)

ȘOARECII: — Bine cel puțin că pe aici nu sînt pisici!...

DE LA BONNO CITIREO...

(Reflecțiile generalului Karl von Kaput).

...Pacea este răgazul dintre două războaie. De aceea, noi ne-am săturat de pace, ca să avem mereu cîte o ocupație... militară. În felul acesta, izbutim să ne îmbogățim cunoștințele geografice, prin contactul cu tot mai multe țări. Iar atunci cînd sîntem izgoniți din cîte o țară, așa cum alții la plecare își iau rămas bun, noi încercăm să ne luăm de la localnici... obiecte de artă, bijuterii și alte amintiri de... preț.

...Totuși noi nu vrem război, ci... noi teritorii. Cum alții însă nu acceptă dorința noastră... des-interesată, sîntem nevoiți să încercăm să ne-o realizăm fără ajutorul lor, ci cu ajutorul altora.

...Se spune că armata noastră vest-germană este înarmată puternic. Lucru inexact, ea fiind înarmată... atomic. Unii pun atomul în slujba științei în vederea progresului. Ia fel procedăm și noi, punîndu-l în slujba științei... militare. De asemenea, în vreme ce unii folosesc rachetele pe terenul de sport, noi vrem să le folosim pe terenul de... luptă.

...Mărim numărul diviziilor noastre, ca să nu lăsăm pe drumuri atîția ofițeri. Or, a da de lucru cuiva nu înseamnă preparative războinice.

...Unii tineri vest-germani nu înțeleg că fără ei nu poate exista armata noastră. Dar, în situația asta, cine să mai poarte armamentul ce se fabrică zi și noapte de către Krupp și ai săi? Dacă acești industriași ne dau armament, n-o să ne dea și pe copiii și nepoții lor. De aceea, tinerii vest-germani nu trebuie să uite că din armată se pot alege ori cu o cruce de fier, ori cu o cruce de... lemn.

...Mulți cetățeni din Germania occidentală se întrebă de ce trebuie să dea cea mai mare parte din venit drept impozit pentru înarmare? Ce-aș mai curma eu întrebările lor, dacă i-aș avea în armată! Dar, cum nu-i am, sînt nevoit să le explic cu frumosul că untul se consumă, îmbrăcămintea se rupe, în vreme ce armamentul, fiind din oțel foarte rezistent, durează mai mult. Deci, este mai convenabil să dai bani pe ceea ce este mai trainic.

...Ce caută trupele americane la noi?

Pe care-l mai prind cu întrebări din astea îl dau pe mîna lor, și n-o să mai întrebe el ce caută ei la noi, pentru că n-o să-l mai găsești oricît o să-l cauți.

V. RĂDULESCU

Desen de I. Ganf
(din „Krokodil“)

Portretul lui Frau Germania, executat în maniera Bonn-ului.